

med Sabelskeden i Hælen, og bagefter, da der var kommanderet ret, og han ikke stod godt nok, stak han ham en Næve i Næsen, saa denne blødte. Det er noget, der er bevist under Forhørene, der have været afholdte. Mandskabet var stadig Genstand for hans krænkende Tiltale. Og de, der meldte sig syge, udkældte han saa groveligt, at de fleste af Frygt herfor bogstavelig tog Del i Tjenesten, til de faldt. Hans Ledelse af Øvelserne var i høj Grad vilkaarlig, med Stroppeture o. s. v. Helt vilkaarligt kunde han finde paa at fratage hele Mandskabet Nattegn eller Søndagsorlov, naar en eller to Mand havde forset sig. Det er for Resten den samme Mand, der er bekendt fra Kvarterudeblivelsen og Ligtoget, de Sager, som tidligere have været fremdragne.

Jeg vil gerne tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at citere nogle Linier af et Brev, jeg i Gaar modtog fra en ung Mand i Jylland, Søn af en kendt Landmand i det nordlige Jylland. Han skriver følgende, som ganske bekræfter, hvad jeg her har nævnt, idet han vil give mig nogle Oplysninger om Premierløjtnant Bahners Optræden og „Tonen“, der raadede ved Kompagniet: „Han var fra den første Dag meget bandende og raa i sin Tiltale mod os, og til Eksempel herpaa kan tjene følgende: Den første Gang, vi stillede i Kompagnigaden, og Sergenter og Korporaler gik og ordnede os i Geled, for at vi kunde føres ud paa Eksercerpladsen, hvor Oberstløjtnant Hedemann vilde holde en Velkomsttale til os, kom Bahner ind foran Kompagniet, saa paa os et Øjeblik og brød da ud: „I skal, Fanden knække mig, staa ret, I Sataner!“ Dette var Hr. Bahners Velkomst til os, og han skuffede ikke det første Indtryk, vi fik af ham, thi at blive kaldt „Sataner“, „tykke Svin“, „Driverter“ var daglig Kost for os hele Sommeren igennem, og vi maatte jo tage imod det uden at kny; thi at klage havde jo bare gjort ondt værre. Det var ikke sjældent, at han overfusede de yngre Underofficerer i vort Paahør — sikken en Pædagog —, „men det blev jo i vor Favør; thi de vare lige saa rasende paa ham som vi andre og sparede os, naar han ordrede Stroppeture til os.

Han var til Tider fuldstændig tosset, og vi regnede ham ikke for at være normal, men han havde jo Haands- og Halsret over os; thi det var *yderst sjældent*, at vi saa Kompagnichefen paa Eksercerpladsen.“

Jeg skal her standse. Jeg vil blot sætte en Streg under det sidste og bede

den højtærede Forsvarsminister have sin Opmærksomhed henvendt paa, om det passer, at det paa en Rekruttskole er yderst sjældent, at en Kompagnichef er paa den Plads, hvor han skal være. Hvad er ellers hans Bestilling? Hvad faar en Kompagnichef, en Kaptajn, ellers sin Løn for; hvis det ikke er for at følge sit Kompagni i den videst mulige Udstrækning? Og saa vil jeg nævne som noget meget betænkeligt ved hele denne Affære, at denne Løjtnants foresatte, Obersten, i et Gensvar til Pastor Koch — den Pastor Koch, som har Fortjenesten af i den senere Tid at have rejst denne Diskussion — i „Fyns Stiftstidende“ for 15. Juli 1910 siger god for denne Løjtnant og hævder, at han ikke hører til Officerstandens daarlige Elementer. Er der saa ikke Grund til at spørge, hvordan de saa se ud. Men det er igen Korpsaanden; der skal dækkes over Kameraterne til Skade for Standens Anseelse og Indflydelse.

Idet jeg fremfører dette typiske Eksempel, vil jeg anmode Forsvarsministeren om, hvis han kan, her i Tinget at meddele Udfaldet af Sagen Kaptajn Biering kontra cand. polyt. Bock, der har beskyldt Kaptajnen for at være drikkelig og raa overfor Mandskabet paa Middelgrundsførtet. Saa vidt jeg forstod, har man forsøgt at kvæle denne Sag ved at hænge sig i et enkelt Udtryk og idømme Soldaten en Straf. Det var ikke en ganske almindelig Rekrut, han havde nogen at raadføre sig med, og han har appelleret Sagen til Krigsret. Det kunde være interessant at faa Udfaldet at vide. Jeg tror, Soldaten har Ret, jeg beder Ministeren ganske særlig at have sin Opmærksomhed henvendt paa Forholdet paa Forterne. Det er ligesom en Verden afsluttet for sig selv, vanskelig tilgængelig for Kontrol. Der klages over Forholdene der i Almindelighed, og hvad Kosten angaar, ved jeg, at der paa flere Forter i Sommer har været serveret islandsk Lammekød, som de sige selv kunde krybe af Tønden, i hvert Fald var det ret befængt med Maddiker. I det hele taget synes der at være noget mindre Tilfredshed med Fuldkostforplejningen end til at begynde med. Jeg kender ikke Grunden dertil, men det er et Forhold, som bør undersøges, og jeg tillader mig at henlede Ministerens Opmærksomhed derpaa.

Hovedsagsagen til, at Tonen i Hæren ikke er bedre, end den er, og derved Forholdet mellem Befolkningen og Hæren ikke er bedre, maa søges i Befalingsmandsskolerne. Om en enkelt Skole, Gymnastik-